

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 15Sas/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0924100605
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Daráková
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:0924100605.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach v konaní pred sudkyňou JUDr. Andreou Darákovou, v právnej veci žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpená advokátkou: JUDr. Andrea Oroszová, so sídlom Pionierov 12, 048 01 Rožňava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa – ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX z 03.07.2024 vo veci nepriznania dávky v nezamestnanosti a jemu predchádzajúceho administratívneho konania, takto

rozhodol:

- I. Správnu žalobu zamieťa.
- II. Žalovanej nepriznáva voči žalobkyni právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenu 05.09.2024 Správnemu súdu v Košiciach (ďalej tiež aj len „správny súd“) sa žalobkyňa domáhala, aby po preskúmaní rozhodnutia žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX z 03.07.2024, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Rožňava (ďalej tiež aj len „sociálna poisťovňa“ alebo len „SP“) č. 2854/2024-RV-DvN z 10.04.2024 o nepriznaní žalobkyni nároku na dávku v nezamestnanosti, aby tieto rozhodnutia, tak žalovanej, ako aj sociálnej poisťovne z dôvodu ich nezákonnosti boli zrušené a vec vrátená sociálnej poisťovni na nové konanie a žalobkyni, aby bol priznaný plný nárok na náhradu trov konania.

Administratívne konanie

2. Podľa žalovanou predloženého administratívneho spisu bola žalobkyňa dňom 11.10.2023 zaradená Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava do evidencie uchádzačov o zamestnanie a toho istého dňa si na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Rožňava požiadala o dávku v nezamestnanosti, ktorá žiadosť bola sociálnej poisťovni doručená 07.11.2023 [podľa záznamov v administratívnom spise bola pred uvedeným dátumom v minulosti žalobkyňa celkovo už 4-krát zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie a to 30.05.2002, 24.05.2008, 02.09.2009, 27.06.2011, pozn. súdu].

V žiadosti zo 07.11.2023 žalobkyňa vyhlásila, že v období - cit. „od 07.02.2018 do 20.09.2023“ bola zamestnaná vo Švajčiarsku (Betreuungs-specialist); tiež uviedla, že z posledného miesta zamestnania, ktoré vykonávala na území iného členského štátu EÚ sa nevracala spravidla denne alebo najmenej raz týždenne do miesta svojho bydliska; že si neuplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, ani nebola jej poberateľom v inom členskom štáte a ani ním nie je; že si neuplatnila nárok na nemocenské, ošetrovné, materské, rodičovský príspevok alebo inú obdobnú dávku v inom členskom štáte EÚ ani nebola ich poberateľom.

Vo vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov, ktoré bolo prílohou predmetnej žiadosti žalobkyňa uviedla, že prvýkrát odišla do iného členského štátu EÚ 02.08.2017 a na územie

Slovenskej republiky sa vrátila 20.09.2023; k pravidelnosti návratov a dĺžke pobytu na území Slovenskej republiky počas posledného zamestnania v členskom štáte EÚ uviedla, že sa na území Slovenskej republiky zdržiavala rôzne, pretože išlo o turnusové zamestnanie a preto mesiac bola doma a mesiac pracovala v zahraničí; na územie Slovenskej republiky dochádzala vlakom; predložila pracovnú zmluvu, potvrdenie od zamestnávateľa a výpoveď; posledným zamestnávateľom bol Betreuunge-spezialist, Diepoldsau, Werkstrasse 10 a posledné zamestnanie trvalo od 02.08.2017 do 20.09.2023; pracovala ako opatrovateľka, pričom pracovný pomer bol uzavretý na dobu neurčitú a skončil výpoveďou zo strany zamestnávateľa; výmeru dovolenky počas posledného zamestnania mala 4 týždne; vo Švajčiarsku sa zdržiavala sama a bývala v aktuálnej rodine v ktorej pôsobila ako opatrovateľka, pričom ubytovanie zmenila celkovo 4-krát; v inom členskom štáte EÚ nepoberá ani nepoberala dávku v nezamestnanosti ani inú sociálnu dávku; počas pobytu v inom členskom štáte EÚ si na území Slovenska zamestnanie nehľadala; počas pobytu v inom členskom štáte EÚ nemala zachované členstvo v žiadnej organizácii; na území Slovenskej republiky nevlastní žiadnu nehnuteľnosť určenú na vlastné bývanie a počas pobytu na území Slovenska bývala u rodičov, kde býva aj v aktuálne. K iným skutočnostiam preukazujúcim zachovanie centra záujmov na území Slovenskej republiky počas pobytu v inom členskom štáte EÚ žalobkyňa uviedla, že na Slovensku žijú jej rodičia, mala zachovaný slovenský bankový účet, slovenské mobilné číslo, lekárske prehliadky a vyšetrenia absolvovala na území Slovenskej republiky. Za dôvod odchodu do zahraničia žalobkyňa označila prácu, keďže na Slovensku sa nevedela zamestnať a na Slovensko sa vrátila z dôvodu ukončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa. Žiadne iné tvrdenia či skutočnosti preukazujúce zachvenie centra záujmov na území Slovenskej republiky počas pobytu v inom členskom štáte EÚ žalobkyňa nepredložila.

3. Rozhodnutím č. 2854/2024-RV-DvN z 10.04.2024 sociálna poisťovňa, ako prvostupňový správny orgán rozhodla, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

Sociálna poisťovňa svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že v zmysle požiadavky § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“), žalobkyňa v posledných štyroch rokoch (od 11.10.2019 do 10.10.2023) pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie (11.10.2023), nevykázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti na území Slovenskej republiky a na území iného členského štátu Európskej únie vykázala dobu poistenia v nezamestnanosti na území Švajčiarskej federácie v období od 11.10.2019 do 20.09.2023 t.j. 1 441 dní.

Sociálna poisťovňa vyhodnotila aj zachovanie si žalobkyňou pracovných, rodinných, osobných a iných väzieb na území Slovenska počas výkonu zárobkovej činnosti v inom členskom štáte nasledovne:

- pokiaľ ide o dĺžku pobytu žalobkyne na území iného členského štátu EÚ- žalobkyňa sa zdržiavala vo Švajčiarsku od augusta 2017 do septembra 2023 (t.j. viac ako 6 rokov, pozn. súdu); na územie Slovenska sa vracala každý druhý mesiac na dobu jedného mesiaca, keďže išlo o turnusové zamestnanie;
- pokiaľ ide o pracovnú situáciu žalobkyne - na Slovensku preukázala naposledy dobu poistenia v nezamestnanosti v roku 2008; podľa údajov z úradu práce žalobkyňa začala vykonávať prácu v inom členskom štáte EÚ už v decembri 2011; vo Švajčiarsku pracovala u jedného zamestnávateľa, pracovný pomer bol dobu neurčitú a teda situácia žalobkyne na trhu práce bola stabilná; počas pobytu vo Švajčiarsku si žalobkyňa nehľadala na území Slovenska zamestnanie; na územie Slovenska sa vrátila z dôvodu ukončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa;
- rodinná situácia žalobkyne - žalobkyňa sa vo Švajčiarsku sa zdržiavala sama;
- bytová situácia žalobkyne - počas pobytu vo Švajčiarsku žalobkyňa bývala v opatrovanej rodine; na území Slovenska nevlastní žiadnu nehnuteľnosť a počas jej pobytu na Slovensku býva u rodičov;
- iné skutočnosti - rodičia žalobkyne počas jej pobytu v inom členskom štáte žili a žijú na Slovensku; žalobkyňa mala počas pobytu vo Švajčiarsku slovenské mobilné číslo, slovenský bankový účet a taktiež lekárske vyšetrenia absolvovala na Slovensku. O možnosti požiadania o dávku v nezamestnanosti sa žalobkyňa informovala s tým, že jej bolo oznámené, že o ňu má požiadať na území Slovenska.

Sociálna poisťovňa dospela k záveru o nezachovaní si žalobkyňou počas doby jej pôsobenia v inom členskom štáte (Švajčiarsko) pevných väzieb na území Slovenska, najmä s ohľadom na jej dlhodobú orientáciu na švajčiarsky pracovný trh.

Z uvedených dôvodov podľa sociálnej poisťovne v prípade žalobkyne nie je možné využiť pravidlo sčítania dôb poistenia v nezamestnanosti v zmysle čl. 61 základného nariadenia, pretože bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončila dobu poistenia nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas pôsobenia v inom členskom štáte nebolo bydlisko žalobkyne na území Slovenskej republiky a počas doby jej pobytu v inom členskom štáte, je potrebné za štát jej bydliska považovať štát výkonu zárobkovej činnosti.

Rozhodnutie sociálnej poisťovne bolo žalobkyňi doručené 19.04.2024.

4. Žalobkyňa svoje odvolanie proti rozhodnutiu sociálnej poisťovne (SP) odôvodnila tvrdením o nedostatočnom zistení skutkového stavu, keďže SP za podklad pre svoje rozhodnutie nezobrala do úvahy zhodnotenie všetkých dostupných a relevantných informácií.

Žalobkyňa vyjadrila nesúhlas s názorom SP-ne, že počas svojho pobytu v inom členskom štáte si nezachovala miesto bydliska na území Slovenskej republiky, pričom o zachovaní si žalobkyňou pevných väzieb k Slovenskej republike podľa nej svedčí to, že hoci pracovala na území Švajčiarska od roku 2017 na základe pracovnej zmluvy na dobu neurčitú, pravidelne sa vracala na Slovensko po mesiaci práce v zahraničí na obdobie jedného mesiaca a to do miesta trvalého bydliska (dôkaz potvrdenie o trvalom pobyte od roku 2008) k svojim rodičom, ktorým pomáhala v starobe a chorobe (dôkaz rodné listy rodičov); zárobkovú činnosť v inom členskom štáte vykonávala len z dôvodu, že si na Slovensku nevedela nájsť zamestnanie (poznamenala, že okres D. patrí k najzaostalejším regiónom Slovenskej republiky) a v záujme vytvorenia sa finančných podmienok pre následný rodinný život na Slovensku. V štáte zamestnania (Švajčiarska konfederácia) žalobkyňa nadviazala vždy len nevyhnutné pracovné vzťahy, ktoré nedosiahli úroveň sociálnych väzieb na Slovensku; žalobkyňa je slobodná v Slovenskej republike má základné rodinné väzby k rodičom, k bratovi a jeho rodine; vo Švajčiarsku sa nevydala, nezasnúbila, nenašla si priateľa, nezaložila si rodinu, nevytvorila si tam žiadne rodinné a ani priateľské väzby, keďže jej práca spočívala v starostlivosti o staršie a choré osoby; nezapájala sa do kultúrneho, športového ani spoločenského života. Žalobkyňa celý svoj voľný čas, dovolenky, sviatky trávil na Slovensku, kde sa zdržiava jej rodina; na Slovensku je držiteľkou motorových vozidiel Land Rover Discovery a Škoda Karoq, ktoré majú slovenské štátne poznávacie značky a sú vedené v evidencii vozidiel na Slovensku a ku ktorým vozidlám ma uzatvorené povinné zmluvné a havarijné poistenie a v súvislosti s ich nadobudnutím má uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a lízingovú zmluvu (dôkaz zmluva o havarijnom poistení; technický preukaz a pod.); má zriadený slovenský bankový účet (dôkaz zmluva o bežnom účte); na Slovensku využíva slovenské internetové, telekomunikačné a televízne služby (dôkaz zmluvy s mobilným operátorom a poskytovateľom digi-služieb); na Slovensku absolvuje lekárske preventívne prehliadky a vyšetrenia (dôkaz potvrdenie o absolvovaní preventívnych prehliadok); v Rožňave je prihlásená na poplatok za komunálny odpad (dôkaz doklady o zaplatení). Žalobkyňa vo Švajčiarsku nevlastní, nikdy nevlastnila a ani nemala v nájme, či v podnájme žiadnu nehnuteľnosť a bývala tam v priestoroch, ktoré jej poskytol zamestnávateľ; na Slovensku má trvalý pobyt a býva s rodičmi, ktorým prispieva na výdavky späť s užívaním nehnuteľnosti a tiež väčšinu zarobených finančných prostriedkov investuje na Slovensku a to do hnuiteľných vecí a podpory rodiny.

Záverom žalobkyňa príkladmo poukázala na rozhodnutie SP-ne č. 8366/2022-RV-DvN zo 16.12.2022, kde v skutkovo obdobnej veci bolo vydané rozhodnutie, ktorým bol žiadateľke priznaný nárok na dávku v nezamestnanosti.

Napokon žalobkyňa zdôraznila, že jej úmyslom nikdy nebolo vytvoriť si bydlisko alebo centrum záujmov na území iného členského štátu a práve naopak, za svoje bydlisko a centrum záujmov vždy považovala Slovensko.

Z uvedených dôvodov žalobkyňa žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutie SP-ne, vec vrátiť SP-ni, na ďalšie konanie alebo zmeniť predmetné rozhodnutie tak, že sa jej dávka v nezamestnanosti v celom rozsahu prizná.

5. O odvolaní žalobkyne rozhodla žalovaná žalobou napadnutým rozhodnutím č. XXXXX-X/XXXX-XX z 03.07.2024 tak, že odvolanie žalobkyne v celom rozsahu zamietla a rozhodnutie sociálnej poisťovne potvrdila.

Žalovaná uviedla, že základným pravidlom, ktorým je potrebné sa riadiť pri rozhodovaní o priznaní dávky v nezamestnanosti je, že žiadateľ poslednú dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahol na území Slovenskej republiky a iba vo výnimočnom prípade je možné zohľadniť aj ako poslednú dobu poistenia dobu dosiahnutú v inom členskom štáte EÚ, za predpokladu, že žiadateľ si zachoval počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu EÚ centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky.

V konkrétnosti veci žalovaná podotkla, že v posledných štyroch rokoch pred zaradením žalobkyne do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. od 11.10.2019 do 10.10.2023 žalobkyňa nepreukázala žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bolo možné zohľadniť pre účely vzniku jej nároku na dávku v nezamestnanosti. Podľa potvrdení príslušnej švajčiarskej inštitúcie, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzala aj sociálna poisťovňa, žalobkyňa ako posledné dosiahla doby poistenia v nezamestnanosti počas zamestnania vo Švajčiarsku - od 20.12.2021 do 18.03.2022 (pracovná neschopnosť, ktorá doba je obdobím poistenia); od 04.05.2022 do 25.05.2022 (pracovná neschopnosť, ktorá doba je

obdobím poistenia); od 24.05.2023 do 06.08.2023 (pracovná neschopnosť, ktorá doba je obdobím poistenia) a od 02.08.2017 do 20.09.2023 (zamestnanie, ktorá doba je obdobím poistenia) a dôvodom ukončenia posledného zamestnania bola výpoveď zo strany zamestnávateľa. Po ustálení, že žalobkyňa v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie dosiahla dobu poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu, bolo potrebné posúdiť, či by bolo možné žalobkyňu, pre účely posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti, zohľadniť aj túto dobu poistenia v nezamestnanosti ňou dosiahnutú aj na území Švajčiarska, preto bolo potrebné žalovanou preveriť ako SP-ňa skúmala, či si žalobkyňa počas tejto doby zamestnania na území iného členského štátu zachovala pevné väzby a bydlisko na území Slovenskej republiky.

V uvedenom smere žalovaná spresnila, že pokiaľ ide o dĺžku a trvalosť prítomnosti žalobkyne na území iného členského štátu, žalobkyňa sa od 08/2017 do 09/2023 zdržiavala na území Švajčiarska, t.j. v zahraničí sa zdržiavala viac ako 6 rokov; v ďalšom žalovaná poukázala, že posledné zamestnanie žalobkyne na Slovensku bolo v spoločnosti Ekoplastika s.r.o. od 21.01.2010 do 11.03.2010 a okrem toho bola na Slovensku povinne sociálne poistená na základe viacerých krátkodobých pracovnoprávných vzťahov celkovo v trvaní 6 mesiacov; žalobkyňa bola v roku 2011 opakovane vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku a dňom 03.04.2011 z dôvodu umiestnenia sa v členskom štáte Európskej únie a dňom 30.12.2011 z dôvodu začatia vykonávania samostatne zárobkovej činnosti v členskom štáte Európskej únie; naposledy bola vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 19.05.2024 z dôvodu odchodu do cudziny; počas posledného pobytu v zahraničí si nehľadala prácu na Slovensku; žalobkyňa vo Švajčiarsku pracovala po celú dobu u jedného zamestnávateľa v období od 02.08.2017 do 20.09.2023, na dobu neurčitú v pozícii opatrovateľka a pracovný pomer bol ukončený zo strany zamestnávateľa. Z uvedeného aj žalovaná vyvodila, že pracovná situácia žalobkyne bola stabilná a prioritne orientovaná na zahraničný pracovný trh. V ďalšom žalovaná poukázala na žalobkyňou uvedené v odvolaní tvrdenia o tom, že je slobodná a vo Švajčiarsku sa zdržiavala sama; že na území Slovenskej republiky udržiavala vzťah s rodičmi, s bratom a jeho rodinou; že na území Slovenskej republiky sa zdržiavala každý druhý mesiac, cestovala vlakom (podľa vyhlásenia žalobkyne jej zamestnávateľ nevie vystaviť potvrdenie o turnusovom charaktere práce), že na Slovensku trávila dovolenku, sviatky; že má slovenský bankový účet, využíva slovenské internetové, telekomunikačné a televízne služby; že na Slovensku je držiteľkou dvoch motorových vozidiel za ktoré uhrádza povinné zmluvné poistenie a havarijné poistenie a v súvislosti s ich nadobudnutím má uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a lízingovú zmluvu; že väčšinu zarobených finančných prostriedkov investovala do hnuiteľných vecí a do podpory rodiny; že na Slovensku nevlastní žiadnu nehnuteľnosť a počas pobytu na Slovensku bývala a býva u rodičov kde má trvalý pobyt; že vo Švajčiarsku bývala v aktuálnej rodine, kde opatrovala a ktoré menila celkovo 4-krát. Z uvedeného žalovaná vyvodila, že bytovú situáciu žalobkyne vo Švajčiarsku možno považovať za primeranú výkonu povolania s uzáverom, že žalobkyňa si daňové povinnosti plnila na území Švajčiarska, ktoré sa na daňové účely považuje za štát jej bydliska. Uvedené skutočnosti žalovaná vyhodnotila tak, že celková dĺžka pobytu žalobkyne v trvaní viac ako 6 rokov v zahraničí, jej prioritná, dlhodobá a opakovaná orientácia na zahraničný trh práce, sústavné návraty za prácou do zahraničia od roku 2011, primeraná bytová situácia v zahraničí, nevýznamná pracovná história na Slovensku, ako aj daňová povinnosť na území Švajčiarska prevažujú a sú silnejšími skutočnosťami, ako na druhej strane žalobkyňou deklarované turnusové návraty na územie Slovenska, rodinné väzby, zachovanie finančných produktov na Slovensku, vlastníctvo motorových vozidiel, využívanie internetových, telekomunikačných a televíznych služieb, investovanie väčšinu zarobených finančných prostriedkov do hnuiteľných vecí a do podpory rodiny, úhrada poplatkov za komunálny odpad, prispievanie na výdavky späť s užívaním nehnuteľnosti, zachovanie trvalého pobytu, ktoré žalobkyňa uviedla ako skutočnosti svedčiace o jej väzbe k Slovensku. Žalovaná uzavrela, že mala preukázané, že počas výkonu zárobkovej činnosti vo Švajčiarsku sa žalobkyňa v tomto čase dlhodobo zdržiavala na území Švajčiarska, kde bývala, trávila pracovný aj mimopracovný čas, platila zákonné odvody a dane čo svedčí o tom, že žalobkyňa si v tomto období preniesla centrum záujmov na územie Švajčiarska.

V ďalšom žalovaná upriamila pozornosť, že osoba má právo prioritne požiadať o priznanie dávky v nezamestnanosti v štáte, v ktorom sa počas posledného zamestnania podieľala na poistení v nezamestnanosti, ktorý princíp podporuje rovnomerné a spravodlivé rozdelenie finančných prostriedkov medzi inštitúcie prijímajúce poistné a inštitúciami vyplácajúcimi dávky v nezamestnanosti; cieľom tohto systému je podporiť hľadanie si práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne pred stratou zamestnania platila príspevky na poistenie v nezamestnanosti a zároveň, aby aj tento štát niesol bremeno výplaty jej dávky v nezamestnanosti. Nezamestnané osoby, ktoré dosiahli dobu poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu EÚ nemajú v zmysle základného a vykonávacieho nariadenia právo výberu členského štátu EÚ, v ktorom si uplatnia nárok na dávku v nezamestnanosti.

Po skončení pracovného pomeru by teda nezamestnaný mal prioritne uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončil zamestnanie s tým, že takýto žiadateľ môže tiež požiadať aj o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek iného členského štátu EÚ, teda aj na územie Slovenskej republiky s dodatkom, že v danom prípade žalobkyňa ako dôvod, pre ktorý nepožiadala o dávku v nezamestnanosti na území Švajčiarska uviedla, že po informovaní sa na príslušnom švajčiarskom úrade práce jej bolo oznámené, že žiadosť o dávku v nezamestnanosti je potrebné podať v mieste trvalého bydliska. Žalovaná opakovane poukázala, že pre účely priznania dávky v nezamestnanosti možno žiadateľovi zohľadniť aj dobu poistenia, ktorú dosiahol v inom členskom štáte EÚ za predpokladu, že si zachoval pevné väzby a bydlisko v členskom štáte, v ktorom si tento nárok na dávku v nezamestnanosti uplatňuje, t.j. doba poistenia dosiahnutá v inom členskom štáte nemôže byť automaticky zohľadnená pre účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom o dávku v nezamestnanosti osoba žiada s dodatkom, že účelom takto nastaveného sociálneho systému je zabránenie jeho zneužívaniu v podobe výberu členského štátu EÚ, v ktorom si nezamestnaný uplatní nárok na dávku v nezamestnanosti napr. z dôvodu možnosti priznania vyššej dávky s dodatkom, že ani nezamestnané osoby ktoré v posudzovanom období dosiahli dobu poistenia v nezamestnanosti len na území Slovenskej republiky, nemajú právo výberu členského štátu EÚ v ktorom požiadajú o dávku v nezamestnanosti v tom zmysle, že by sa im na ten účel mala započítať doba poistenia v nezamestnanosti dosiahnutá na Slovensku. Žalovaná dodala, že žalobkyni nič nebránilo vycestovať do iného členského štátu EÚ za účelom práce, avšak musí sa podrobiť právnej úprave štátu, v ktorom pracuje, pretože legislatívne podmienky sociálneho poistenia sú v každom štáte upravené rozdielne. Neuplatnenie nároku na dávku v nezamestnanosti z akéhokoľvek dôvodu, nemôže byť samo osebe dôvodom pre úspešné domáhanie sa vzniku tohto nároku na území Slovenska. Žalovaná tiež podotkla, že pojem bydlisko v tomto prípade je potrebné chápať v širších súvislostiach než len ako miesto, kde sa fyzická osoba trvalejšie zdržuje, a že s týmto pojmom nie je možné stotožniť pojem „trvalý pobyt“ s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžsk/38/2017 z 27.11.2018, podľa ktorého evidencia trvalého pobytu je len administratívnou skutočnosťou, ktorá neodzrkadľuje realitu.

V reakcii na odvolacie námietky žalobkyne, žalovaná uviedla, že pokiaľ ide o poplatok za komunálny odpad, ktorého existenciu žalobkyňa uviedla ako jednu z jej kľúčových väzieb k Slovensku, podľa žalovanej tento nemá význam pre určenie bydliska žalobkyne, pretože sa jedná o jeden z bežných nákladov spojených s užívaním akéhokoľvek majetku, nech sa nachádza kdekoľvek. Vo vzťahu k žalobkyňou tvrdenému úmyslu nikdy si nevytvoriť bydlisko a centrum záujmov na území iného členského štátu okrem Slovenskej republiky, žalovaná zdôraznila, že v zmysle čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia sa kritérium úmyslu pre posúdenie bydliska nezamestnanej osoby, uplatní iba v prípade, ak nie je možné toto bydlisko ustáliť podľa kritérií v zmysle čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia s dodatkom, že keďže v prípade žalobkyne pri posúdení jej bydliska nevznikli žiadne pochybnosti vyhodnotením objektívnych kritérií podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, preto už nebolo potrebné skúmať aj jej subjektívny úmysel. Žalovaná dodala, že podľa informačného systému SP-ne, bola žalobkyňa opätovne vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 19.05.2024 z dôvodu odchodu do cudziny a teda žalobkyňa sa naďalej opakovane sústreďuje a zahraničný pracovný trh, čo nie je možné vyhodnotiť v prospech zachovania jej bydliska na území Slovenska s tým, že tvrdenia žalobkyne o neprerušení jej väzieb so Slovenskou republikou bez opory v objektívnych skutočnostiach, resp. v tomto smere jej subjektívny pocit, nepostačujú na zachovanie jej „bydliska“ na Slovensku a nutne neznamena, že z pohľadu právneho poriadku Slovensko ním aj je, pretože skutočnosť, že osoba považuje určitý štát za svoje bydlisko nemôže ešte prevážiť objektívne kritériá vymedzené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia, čím však, samozrejme, nie je vylúčené, že táto osoba môže subjektívne pociťovať bližší a hlbší vzťah k štátu, v ktorom sa narodila, kde vyrástla, ktorého jazykom hovorí, či ktorého kultúra je jej bližšia, avšak uvedené nemá význam pre určenie jej „bydliska“ v zmysle čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Obdobne tak uvedené platí aj o pohnútkach žalobkyne pre odchod zo Slovenska (nevedela sa na Slovensku zamestnať) a pre jej návrat na Slovensko (ukončenie pracovnej zmluvy), ktorá je z hľadiska posudzovania jej „bydliska“ podľa čl. 11 vykonávacieho nariadenia irelevantná. Žalovaná vyhodnotila nedôvodnou odvolaciu námietku žalobkyne, že pri rozhodovaní o jej nároku na dávku v nezamestnanosti nemal byť náležite zistený skutkový stav s tým že, pri rozhodovaní o nároku žalobkyne boli zohľadnené všetky relevantné skutočnosti pri posudzovaní jej bydliska a zachovania centra jej záujmov počas výkonu zárobkovej činnosti v zahraničí, ktoré boli následne vyhodnotené vo vzájomnej súvislosti. V reakcii na námietku žalobkyne, že prácu v zahraničí vykonávala turnusovo a dovolenky, sviatky a voľný čas trávila na Slovensku žalovaná uviedla, že zo spisovej dokumentácie vyplýva, že žalobkyňa od roku 2011, t.j. od 03.04.2011 kedy bola vyradená z evidencie

uchádzačov o zamestnanie, vykonávala prácu výlučne mimo Slovenska a teda je preukázané, že sa žalobkyňa prioritne, dlhodobo a opakovane orientovala na zahraničný trh práce, ktorá orientácia na zahraničný pracovný trh aj naďalej pretrváva. V súvislosti s rodinnou situáciou žalobkyne, žalovaná zdôraznila, že rozširovanie rodinných väzieb, ktoré by mali byť rozhodné pre zachovanie si bydliska v pôvodnom členskom štáte, aj na širšiu rodinu (napr. rodičov, súrodencov) by viedlo k rozširovaniu oblasti uplatnenia čl. 65 základného nariadenia, čo v zásade nie je prijateľné. K tvrdeniu žalobkyne o využívaní finančných produktov, pravidelnom absolvovaní lekárskeho prehliadok a vyšetrení, využívaní internetových, telekomunikačných a televíznych služieb na území Slovenska žalovaná uviedla, že tieto skutočnosti nemajú so strediskom záujmov a bydliskom žiaden súvis už preto, že slobodný pohyb služieb a kapitálu medzi členskými štátmi, ktorý umožňuje využívať tieto služby kdekoľvek v Európskej únii, resp. Európskeho združenia voľného obchodu, je jednou zo základných slobôd spoločného trhu Európskej únie. Na odvoláciu námietku žalobkyne o držbe motorových vozidiel, za ktoré uhradila poistenia a v súvislosti so zaobstaraním ktorých žalobkyňa uzavrela na Slovensku zmluvu o spotrebiteľskom úvere a lízingovú zmluvu, žalovaná podotkla, že vodičské oprávnenia sú všeobecne uznávanými dokladmi skrz celú Európsku úniu, preto uvedené skutočnosti nie sú spôsobilé zvrátiť záver žalovanej o zachovaní centra záujmov žalobkyňou počas rozhodného obdobia vo Švajčiarsku.

Napokon k rozhodnutiu SP-ne v obdobnej veci č. 8366/2022- RV-DvN zo 16.12.2022, na ktoré žalobkyňa v odvolaní poukázala, žalovaná poznamenala, že rozhodovanie o nárokoch na dávku v nezamestnanosti sa viaže výlučne ku konkrétnej fyzickej osobe, pričom sa posudzujú konkrétne skutočnosti vo vzťahu k tejto osobe a tento postup nie je možné zovšeobecniť, pretože v každom konaní je dôkazná situácia iná a vzájomné porovnávanie týchto konaní nie je relevantné.

Rozhodnutie žalovanej bolo žalobkyňi doručené 08.07.2024.

Konanie pred správnym súdom

6. Žalobkyňa svoju včas podanú správnu žalobu proti rozhodnutiu žalovanej č. XXXXX-X/XXXX-XX z 03.07.2024 odôvodnila tvrdením, že rozhodnutie správnych orgánov vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a skutkový stav, ktorý vzala SP-ňa a žalovaná za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu.

Žalobkyňa opakovane, ako aj v odvolaní proti rozhodnutiu o SP-ne uviedla, že prácu vo Švajčiarsku vykonávala turnusovým spôsobom, a to tak, že jeden kalendárny mesiac pracovala vo Švajčiarsku a jeden kalendárny mesiac sa zdržiavala na Slovensku, čo má svedčiť o tom, že všetok svoj mimopracovný čas trávila s rodinou a kamarátmi na Slovensku, v ktorom dôsledku si zachovala na Slovensku svoje bydlisko, pričom v tejto súvislosti poukázala na rozsudok SD EÚ C-76-76 Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi zo 17.12.1977, podľa ktorého bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte, a tiež na rozsudok C-3/08 Leyman z 01.10.2015, podľa ktorého cieľ čl. 45 Zmluvy o fungovaní Európskej únie by nebol dosiahnutý, ak by mali migrujúci pracovníci v dôsledku uplatnenia svojho práva na voľný pohyb stratiť výhody sociálneho zabezpečenia, ktoré im zaisťuje právna úprava členského štátu s dodatkom, že žalovaná sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadala s turnusovým typom práce žalobkyne. Poukázala, že v čl. 11 ods.1 vykonávacieho nariadenia je len demonštratívny výpočet kritérií určenia bydliska, pričom Najvyšší správny súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že žiadne z nich nemá prednosť pred ostatnými. K dĺžke a trvalosti jej prítomnosti na území Švajčiarska uviedla, že v zmysle čl. 11 ods. 1 písm. a) vykonávacieho nariadenia nie je podstatná len dĺžka pobytu, ale aj jeho trvalosť, t.j. kontinuita, resp. nepretržitosť pobytu, teda či sa tam osoba zdržiava v kratších prerušovaných intervaloch alebo v jednom dlhšom, takže vzhľadom na turnusový charakter práce žalobkyne nemožno jej pobyt vo Švajčiarsku hodnotiť ako nepretržitý, pretože časové úseky pobytu vo Švajčiarsku neboli dlhšie ako časové úseky, ktoré trávila na Slovensku; vo Švajčiarsku pracovala na základe povolenia k pobytu typu G (Grenzgänerbewilligung), ktoré je určené pre štátnych príslušníkov EÚ, ktorí majú bydlisko a centrum záujmov v zahraničí (nie vo Švajčiarsku) a ktorí sa pravidelne vracajú do miesta svojho bydliska spravidla raz týždenne (dôkaz potvrdenie zamestnávateľa). Za nepravdivé označila tvrdenie žalovanej, podľa ktorého žalobkyňa mala nie len svoj pracovný, ale aj mimopracovný čas tráviť vo Švajčiarsku, pretože všetok svoj mimopracovný čas trávila na Slovensku, kde sa v pravidelných mesačných intervaloch vracala. Opakovane ako aj v odvolaní uviedla, že je slobodná, bezdetná a jej základné rodinné väzby vytvárajú jej rodičia a brat; v zahraničí si nevytvorila žiadne rodinné a ani iné priateľské vzťahy; nezapájala sa do kultúrneho, športového, ani spoločenského života v zahraničí.

Žalovanej vytýkala, že v napádanom rozhodnutí jej bytovú situáciu nijak nehodnotí, len konštatuje, že ju možno považovať za primeranú výkonu povolania, v ktorej súvislosti žalobkyňa uviedla, že počas výkonu

práce opatrovateľky vždy bývala v rodine, v ktorej poskytovala služby; nešlo o bývanie, ktoré by žalobkyni reálne umožňovalo naplnenie potrieb dlhodobého bývania z hľadiska štandardov nájomného bývania a z hľadiska nevyhnutného súkromia, ubytovanie bolo zabezpečené zamestnávateľom a bolo viazané len na obdobie výkonu práce; ubytovanie menila 4x a vždy sa nachádzalo v inej obci, pričom vzhľadom na nepriaznivý zdravotný stav a vysoký vek opatrovaných osôb, nikdy dopredu nevedela ako dlho ostane bývať v danej rodine, pričom podľa žalobkyne to, že si nehľadala iné ubytovanie svedčí o tom, že nemala úmysel sa trvalo zdržiavať v zahraničí ani si tam vytvoriť bydlisko; teda miesto trvalého pobytu nemá pre žalobkyňu len evidenčný charakter; v mieste trvalého pobytu dlhodobo býva s rodičmi, ktorým tiež prispieva na bývanie; bytová situácia žalobkyne tak nesvedčí o vytvorení jej bydliska a centra záujmov na území iného štátu, ale o jeho zachovaní na Slovensku.

Následne identicky ako v odvolaní žalobkyňa poukázala na svoj slovenský bankový účet, uzatvorenú leasingovú zmluvu, zmluvu o spotrebiteľskom úvere, povinné zmluvné poistenie a havarijné poistenie, na dve motorové vozidlá, ktoré sú registrované na Slovensku a majú slovenské ŠPZ a tiež, že kvôli parkovaniu si na základe ústnej dohody odplatne prenajíma garáž, na slovenského mobilného operátora, internet aj televíziu ako aj na skutočnosť, že preventívne lekárske prehliadky, vyšetrenia a zákroky absolvuje na Slovensku. K argumentu žalovanej, že nie je možné vyhodnotiť v prospech zachovania bydliska žalobkyne na Slovensku skutočnosť, že bola opätovne vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie na Slovensku z dôvodu odchodu do cudziny, žalobkyňa uviedla, že počas obdobia svojej nezamestnanosti a aj v súčasnosti si hľadá prácu na území Slovenska (dôkaz história reakcií na pracovné ponuky na pracovnom portáli profesia.sk); žalobkyňa má záujem zamestnať sa na Slovensku a zamestnanie si aktívne hľadala a hľadá, no doposiaľ sa jej nepodarilo na Slovensku nájsť si adekvátne zamestnanie. Záverom žalobkyňa podotkla, že ak by podľa názoru súdu ani zväzovanie všetkých kritérií uvedených v čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevedlo k záveru o mieste jej bydliska a centra záujmov na Slovensku, je namieste postup podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, v zmysle ktorého je potrebné vziať do úvahy aj úmysel žalobkyne, pričom jej úmyslom nikdy nebolo vytvoriť si bydlisko alebo centrum záujmov na území iného členského štátu, práve naopak, vždy za svoje bydlisko a centrum záujmov považovala Slovensko.

V k žalobe priloženému potvrdeniu od zamestnávateľa žalobkyne je ním potvrdené, že žalobkyňa pravidelne dochádzala cez hranice do práce; podľa vyhlásenia štátneho sekretariátu Švajčiarska pre migráciu cit. „Osoby dochádzajúce cez hranice sa spravidla denne alebo minimálne raz za týždeň vracajú do svojho zahraničného trvalého bydliska.“

Žalobkyňa žiadala o nariadenie pojednávania vo veci.

7. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe v podstate zotrvala na svojich argumentoch uvádzaných v žalobou napadnutom rozhodnutí a súčasne v interakcii na žalobné námietky uviedla, že považuje za nedôvodnú žalobnú námietku o nesprávnom právnom posúdení a nesprávnom vyhodnotení rozhodujúcich skutočností tým, že v konaní o nároku žalobkyne na dávku v nezamestnanosti boli zohľadnené všetky skutočnosti, ktoré vyšli počas konania pred SP-ňou najavo a to z formulára SED U002, ako aj z údajov a podkladov predložených žalobkyňou, ktoré údaje boli komplexne vyhodnotené s dodatkom, že ak žalovaná dala napokon väčšiu váhu iným dôkazom ako učinila žalovaná (turnusové návraty na Slovensko, rodinné väzby apod.) neznamená, že žalovaná dospela k nesprávnym skutkovým záverom a nesprávne vec posúdila. V ďalšom žalovaná identicky ako vo svojom rozhodnutí poukázala na dĺžku pobytu žalobkyne vo Švajčiarsku; v súvislosti s jej pracovnou situáciou tiež podotkla, že na Slovensku bola žalobkyňa na základe viacerých krátkodobých pracovnoprávných vzťahov poistená celkovo v trvaní iba 6 mesiacov, takže jej pracovná história na Slovensku je nevýznamná s tým, že opakovane bola žalobkyňa vyradená z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu začatia práce v inom členskom štáte EÚ alebo z dôvodu začatia vykonávania samostatne zárobkovej činnosti v inom členskom štáte EÚ, pričom žalovaná zdôraznila, že žalobkyňa vo vyhlásení uviedla, že počas pobytu v zahraničí si na území Slovenskej republiky prácu nehľadala.

Žalovaná vyslovila zásadný nesúhlas so žalobnou námietkou, že bližšie neodôvodnila ako sa vyrovnala s pravidelným dochádzaním žalobkyne späť na Slovensko v dôsledku jej turnusovej práce. V tej súvislosti podotkla, že v prvostupňovom konaní, ani v odvolacom konaní žalobkyňa nepredložila žiadne doklady (napr. vlakové cestovné lístky), ktoré by preukazovali ňou deklarovany turnusový charakter práce. V súvislosti so žalobkyňou predloženým potvrdením od zamestnávateľa, podľa ktorého v čase od 02.08.2017 do 20.09.2023 pracovala u zamestnávateľa ako opatrovateľka a na základe povolenia cez hranice pravidelne pendlovala do práce, žalovaná uviedla, že zamestnávateľ v tomto potvrdení neuviedol ani na základe akého povolenia žalobkyňa dochádzala cez hranice, ani o akú intenzitu pravidelnosti dochádzania sa jednalo. Ohľadne žalobkyňou v žalobe zmieneného preukazu G, žalovaná

podotkla, že tento preukaz má mať personalizované údaje danej osoby (t.j. obsahuje meno, priezvisko, dátum narodenia, národnosť, bydlisko, fotografiu) s tým, že aj v zmysle žalobkyňou predloženého prekladu článku z internetovej stránky štátneho sekretariátu pre migráciu nebolo preukázané, žeby žalobkyňa mala vystavený takýto personalizovaný preukaz G, ktorý by jasne preukazoval, že by sa vracala do miesta trvalého pobytu, t.j. na Slovensko spravidla denne alebo minimálne raz týždenne, preto podľa žalovanej cit. „... tvrdenie žalobkyne v administratívnom konaní ohľadne mesačných turnusových návratov na Slovensko, naproti tomu zmienené tvrdenie žalobkyne v správnej žalobe, že vo Švajčiarsku pracovala na základe povolenia k pobytu typu G, ktoré ju oprávňovalo vracat' sa na Slovensko spravidla denne alebo minimálne raz týždenne, sa javí žalovanej ako účelové.“ V tejto súvislosti dala žalovaná správne mu súdu do pozornosti § 135 ods. 1 SSP v zmysle ktorého je pre rozhodnutie súdu rozhodný skutkový stav v čase rozhodovania správneho orgánu, preto správny súd nemôže prihliadať na listinné dôkazy, ktoré žalobkyňa produkovala až v konaní pred súdom, ak sa vzťahovali na čas pred rozhodnutím žalovanej, a na skutočnosti, ku ktorým došlo po rozhodnutí žalovanej, nie je možné prihliadať.

Ohľadne námietky vzťahu žalobkyne k rodičom a bratovi na Slovensku, žalovaná okrem argumentov uvádzaných už v žalobou napadnutom rozhodnutí dodala, že rodičia žalobkyne sú síce blízkymi osobami a deti majú voči nim nepopierateľné právne a morálne záväzky, avšak žalobkyňa neuviedla, že dôvodom jej návratu na Slovensko bola situácia jej rodičov, t.j. jej vzťah k rodičom nebol na úrovni osobnej odkázanosti, ktorá by bola nezlučiteľnou ani len s dočasným faktickým premiestnením jej bydliska mimo územia Slovenska.

Ohľadne bytovej situácie žalobkyne vo Švajčiarsku, žalovaná dodala, že vzhľadom na charakter práce žalobkyne spočívajúcej v opatrovaní osôb, pričom osobná starostlivosť znamená bývať spolu s opatrovanou osobou, v jej dôverne známom prostredí, aby sa cítila doma bezpečne a pomáhať je tak s domácimi prácami (príprava jedla, upratovanie, nakupovanie a pod.), ako aj s poskytovaním podpory pri životospráve, robením spoločnosti a taktiež pri ošetrovateľských činnostiach. Preto s ohľadom na charakter tejto práce, ubytovanie opatrovateľky v mieste bydliska opatrovanej osoby nie je ničím neštandardným s dodatkom, že žalobkyňa podpisom pracovnej zmluvy z 18.01.2018 súhlasila s podmienkami, za ktorých bude vykonávať opatrovateľskú činnosť vo Švajčiarskom, takže mala vedomosť, že osobnú starostlivosť a domáce činnosti bude vykonávať u opatrovanej osoby. Preto žalovaná vyhodnotila bytovú situáciu žalobkyne ako stabilnú, a to aj napriek zmene rodín, v ktorých žalobkyňa opatrovala, z dôvodu nepretržite trvajúceho pracovného pomeru na neurčitú dobu. Žalovaná dodala, že aj pokiaľ ide o bytovú situáciu žalobkyne na Slovensku, aj túto možno hodnotiť ako pomerne stabilnú, avšak s ohľadom na ostatné skutočnosti, ako je stabilita zamestnania vo Švajčiarsku, opakujúca sa dlhodobá orientácia na zahraničný pracovný trh, sústavné návraty za prácou do zahraničia od roku 2011, nevýznamná pracovná história na Slovensku, táto skutočnosť nepreváža a nepreukazuje zachovanie bydliska si žalobkyňou na Slovensku.

Ohľadne žalobkyňou na území Slovenska využívaní bankových služieb, žalovaná zdôraznila, že uskutočňovanie rôznych typov bankových transakcií a to aj cezhraničných, nemôže v dobe internetového bankovníctva predstavovať žiadny podstatný problém a nemôže byť ani žiadnym dôvodom, kvôli ktorému by žalobkyňa musela nevyhnutne ostať na území Slovenska, v ktorej súvislosti poukázala žalovaná na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 6Ssk/89/2023 z 20.12.2023. V nadväznosti na v žalobe žalobkyňou uvedené vyjadrenie, že si hľadala zamestnanie aj na Slovensku dôkazom o čom majú byť jej reakcie na inzeráty na portály profesia.sk, žalovaná podotkla, že žalobkyňa vo vyhlásení v konaní pred SP-ňou uviedla, že počas výkonu práce vo Švajčiarsku si prácu na území Slovenska nehľadala, ktorá skutočnosť podľa žalovanej korešponduje so žalobkyňou predloženými dôkazmi, podľa ktorých si prácu na profesia.sk hľadala až v období od 18.05.2024 do 18.08.2024, t.j. až po jej návrate na Slovensko z posledného zamestnania v zahraničí. V uvedenej súvislosti žalovaná zdôraznila, že pre ustálenie „bydliska“ je rozhodným obobím obdobie výkonu zamestnania v zahraničí, ktorá rozhodná doba v prípade žalobkyne je od 11.10.2019 do 10.10.2023, a teda reakcie žalobkyne na pracovné ponuky na území Slovenska až po jej návrate zo zahraničia, sú z tohto uhla pohľadu irelevantnými.

Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby správny súd žalobu zamietol.

Žalovaná vyjadrila súhlas s prejednaním veci na pojednávaní.

8. K vyjadreniu žalovanej k žalobe, ktoré bolo právne mu zástupcovi žalobkyne doručené 19.01.2025, právny zástupca žalobkyne už svoje stanovisko (replika) nezaujal.

9. Po nariadení pojednávania vo veci žalobkyňa predložila správne súdu ako listinné dôkazy - čestné vyhlásenie svojich rodičov o tom, že žalobkyňa pracovala v zahraničí iba s cieľom zarobiť si finančné prostriedky, avšak jej úmyslom nebolo nikdy založiť si bydlisko mimo územia Slovenska, do miesta svojho bydliska v Rožňave sa stále vracala; lekársky nález ošetrojúceho lekára, ktorým chcela preukázať zhoršenie svojho psychického zdravotného stavu v dôsledku, ako sama uvádza, jej psychickej nepohody spôsobenej finančnou neistotou kvôli zamietnutiu priznať jej dávku v nezamestnanosti a vykonávaniu náročnej práce v Rožňave s nízkym zárobkom, kde pracuje od 01.11.2024; predložila aj pracovnú zmluvu z októbra 2024, podľa ktorej žalobkyňa s dobou nástupu 01.11.2024 do 30.10.2025 sa zamestnala na pracovnej pozícii administratívneho pracovníka pre riadenie výroby, ktorého úlohou je plánovanie, riadenie a koordinácia výroby, výrobných procesov a kapacít a to s miestom výkonu práce v Rožňave; napokon žalobkyňa predložila aj rozpis z „konta“ cez ktoré žalobkyňa mala nakupovať cestovné lístky na vlak pri cestách do Švajčiarska v rokoch 2022 a 2023, ktoré majú preukázať pravidelnosť jej návratov na Slovensko a ciest do Švajčiarska.

10. Na prejednanie veci správny súd nariadil vo veci pojednávania na deň 27.08.2025, na ktoré boli riadne a včas predvolaní obaja účastníci konania, avšak keďže žalovaná svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnila písomným podaním z dôvodu pracovnej zaneprázdnenosti a so súhlasom konať a vo veci rozhodnúť v jej neprítomnosti, správny súd postupom podľa § 114 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, vec prejednal a vo veci rozhodol v jej neprítomnosti.

Na pojednávaní prítomná žalobkyňa potvrdila svoj úmysel zachovať si bydlisko na území Slovenskej republiky so zdôraznením, že do zahraničia vycestovala za prácou iba za účelom zarobiť si finančné prostriedky.

Na pojednávaní prítomná právna zástupkyňa žalobkyne v podstate parafrázovala vyjadrenia uvádzané už v žalobe, pričom zdôraznila turnusový charakter práce žalobkyne, ako aj jej úmysel zachovať si svoje centrum záujmov na území Slovenskej republiky; taktiež poukázala, že žalovaná a aj SP vyhodnotili rodinnú situáciu žalobkyne veľmi necitlivo, keďže žalobkyňa nemá inú rodinu okrem svojich rodičov a brata, ku ktorým má citovú väzbu čo svedčí o tom, že si zachovala centrum svojich záujmov na území Slovenskej republiky a napokon opakovane ako v žalobe, poukázala aj na charakter povolenia na základe, ktorého žalobkyňa vo Švajčiarsku vykonávala pracovnú činnosť.

Právne východiská pre rozhodnutie

11. Podľa § 6 ods. 2 písm. c) SSP „Správne súdy rozhodujú v konaniach o (c) správnych žalobách v sociálnych veciach.“

12. Podľa § 135 ods. 1 SSP „Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia alebo vydania rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.“

13. Podľa § 199 ods. 1 písm. a) SSP „Sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie (a) Sociálnej poisťovne.“

14. Podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) v znení účinnom ku dňu (07.11.2023) podania žiadosti žalobkyňou (ďalej len „v znení účinnom v rozhodnom čase“) „Poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.“

15. Podľa prvej vety § 227 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase „(3) Poistenec je povinný príslušnej organizačnej zložke Sociálnej poisťovne preukázať skutočnosť rozhodujúcu na vznik nároku na dávku, trvanie nároku na dávku, zánik nároku na dávku, nároku na jej výplatu a jej sumu.“

16. Podľa § 196 ods. 6 a 7 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase „(6) Účastník konania je povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci.“

(7) Organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.“

17. Podľa čl. 2 ods. 1 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len „základné nariadenie“) „Toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.“

18. Podľa čl. 61 ods. 1 základného nariadenia „Príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti, v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje.“

19. Podľa čl. 1 písm. i), bod 2 základného nariadenia «Na účely tohto nariadenia: „rodinný príslušník“ znamená: ak právne predpisy členského štátu, ktoré sú uplatniteľné podľa pododseku 1, nerozlišujú medzi rodinnými príslušníkmi a inými osobami, na ktoré sú uplatniteľné, manžel/manželka, nepĺnoleté deti a nezaopatrené deti, ktoré dosiahli vek plnoletosti, sa považujú za rodinných príslušníkov.»

20. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia «Na účely tohto nariadenia: „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.»

21. Podľa čl. 11 ods. 1 nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 ktorým sa stanovuje postup vykonávania základného nariadenia (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) „Ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely.“

22. Podľa čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia „Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.“

Odôvodnenie rozhodnutia správnym súdom

23. V danom prípade nebolo medzi účastníkmi konania vo veci sporným, že žalobkyňa pred podaním si žiadosti o dávku v nezamestnanosti (07.11.2023) na území Slovenskej republiky, nezískala podľa cit. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. potrebné obdobie poistenia v nezamestnanosti na Slovensku. Avšak, keďže pred podaním si tejto žiadosti o priznanie dávky v nezamestnanosti bola žalobkyňa zamestnaná a sociálne poistená v inom členskom štáte EÚ (Švajčiarsko), z ktorého dôvodu sa podľa čl. 2 základného nariadenia na ňu vzťahujú koordinačné pravidlá tohto základného nariadenia, podľa ktorého cezhraničný pracovník má síce v zásade (prioritne) nárok na dávku v nezamestnanosti podľa právnych predpisov a od toho členského štátu, v ktorom bol naposledy zamestnaný (v danom prípade Švajčiarsko), čo je vyjadrením zásady, že každý členský štát znáša v zásadne náklady na dávky v nezamestnanosti len takej osoby, ktorá do jeho systému sociálneho zabezpečenia aj prispievala, avšak keďže toto základné nariadenie súčasne umožňuje, aby na účel posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti

u cezhraničného pracovníka, ktorý o jej priznanie požiadal na území svojho domovského členského štátu v ktorom nebol naposledy zamestnaný (v danom prípade Slovenská republika), bolo možné do doby poistenia v nezamestnanosti započítať mu aj doby poistenia dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek iného členského štátu (v danom prípade Švajčiarska) tak, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov domovského členského štátu (t.j. v danom prípade podľa právnych predpisov Slovenskej republiky), avšak iba za predpokladu, že tento pracovník si aj počas svojho pôsobenia v inom členskom štáte stále zachoval na území domovského členského štátu „bydlisko“, preto správne orgány (sociálna poisťovňa a žalovaná) museli posúdiť, či u žalobkyne je splnená táto požiadavka zachovania „bydliska“ a zachovania centra záujmov na území Slovenska aj počas doby jej poistenia vo Švajčiarsku.

24. V súvislosti s uvedeným je nutné podotknúť, že pojem „bydlisko“ však v zmysle únievého práva nemožno chápať zúžene ako miesto, kde má dotknutá osoba (cezhraničný pracovník) trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky, pretože podľa cit. čl. 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ označuje miesto kde dotknutá osoba zvyčajne býva a kde sa súčasne z tohto dôvodu nachádza aj obvyklé centrum jej záujmov (rozsudok Súdneho dvora EÚ C-90/97 Swaddling, bod 28,29).

Pomôckou pre ustálenie, resp. pre zistenie skutočného „bydliska“, t.j. skutočného centra záujmov dotknutej osoby sú tak kritéria, ktoré boli sformulované v judikatúre Súdneho dvora EÚ [C-90/97 z 25.02.1999 vo veci Robin Swaddlingv. Adjudication Officer] a ktoré sú v súčasnosti kodifikované v cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia a podľa ktorých je pri skúmaní miesta bydliska nutné prihliadať najmä na - rodinný stav a rodinné väzby zamestnanca; bytovú situáciu, jej dĺžku a stabilitu; dĺžku obdobia zdržiavania sa na území iného členského štátu; dĺžku a stabilitu výkonu zárobkovej činnosti a trvanie pracovnej zmluvy; miesta kde dochádzalo k zdaňovaniu príjmov. Tento zoznam zohľadňovaných kritérií nie je taxatívny (nie je konečný) a v jeho rámci nie je určené ani žiadne ich preferenčné poradie a vo všeobecnosti sa zdôrazňuje povinnosť prihliadať na všetky špecifické okolnosti toho ktorého daného prípadu.

Podľa cit. čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, až v prípade (t.j. až v druhom rade), keď posúdenie uvedených kritérií nevedie k určeniu skutočného miesta „bydliska“ dotknutej osoby sa subsidiárne (podporne) za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby vo vzťahu k uvedeným kritériám a to najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Úmysel dotknutej osoby je teda len subsidiárnym (druhoradým, podporným) spôsobom určenia jej bydliska, ak kritériá podľa cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nevedú k jeho jednoznačnému ustáleniu. Okrem toho tento úmysel dotknutej osoby sa posudzuje s ohľadom k objektívnym skutočnostiam a okolnostiam (t.j. či dotknutou osobou uvádzaný úmysel by vzhľadom k okolnostiam veci bol uveriteľným a presvedčivým pre kohokoľvek na veci nezainteresovaného) a nie iba vzhľadom na subjektívne pocity dotknutej osoby, preto nestačí len tvrdenie, že dotknutá osoba mala úmysel za miesto svojho bydliska považovať Slovenskú republiku [napr. rozhodnutia kasačného súdu sp. zn. 7Sžsk/61/2021, sp. zn. 9Sžsk/6/2021, sp. zn. 1Sžsk/38/2017, sp. zn. 9Sžsk/88/2020, sp. zn. 9Sžsk/19/2021, sp. zn. 7Ssk/103/2021, sp. zn. 7Sžsk/12/2021].

25. S ohľadom k uvedenému, aj v tomto prípade SP-ňa v prvom kroku podľa cit. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. zisťovala, či žalobkyňa (poistenec) žiadajúca o dávku v nezamestnanosti na Slovensku spĺňa vnútroštátnu zákonnú podmienku, ktorú musí spĺňať ktorýkoľvek poistenec (rozumej aj ten ktorý pracoval iba na Slovensku) pre vznik nároku na túto dávku, a to požiadavku minimálne dvojročného spoluparticípovania na slovenskom systéme poistenia v nezamestnanosti v rozmedzí posledných štyroch rokov pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Avšak keďže SP-ňa v tomto prvom kroku zistila, že žalobkyňa v uvedenom období štyroch rokov pred jej zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, nielenže ani dva roky neprispievala do sociálneho systému poistenia v nezamestnanosti na Slovensku, ale počas celej tejto doby sa podieľala na tomto systéme poistenia vo Švajčiarsku, preto SP-ňa uzavrela aplikáciu cit. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. tak, že žalobkyňa podľa tohto ustanovenia nárok na dávku v nezamestnanosti nevznikol. V druhom kroku však bola SP-ňa povinnou ešte skúmať, či by žalobkyňa tento nárok nemohol byť priznaný v spojení s cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia aplikovateľného už podľa jeho časovo nelimitovaných pravidiel. Na účel posúdenia nároku na započítanie dôb poistenia v nezamestnanosti dosiahnutých v inom členskom štáte je podľa cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia potrebné zohľadniť celkovú dĺžku a kvalitu pobytu poistenca v zahraničí v spojení okolnosťami tohto pobytu, spočívajúcimi v dĺžke a stabilite pracovnej a bytovej situácie poistenca v zahraničí, v charaktere jeho rodinných pomerov a väzieb, a to v porovnaní s touto jeho identickou situáciou v pomeroch jeho domovského štátu (Slovenskej republiky). A iba ak by posúdenie uvedeného vyznelo v prospech pracovních, bytových, súkromných a rodinných

pomerov v Slovenskej republike, t.j. iba ak by SP-ňa dospela k záveru, že aj napriek pôsobeniu poistenca v zahraničí si tento počas celej tejto doby svojej neprítomnosti v Slovenskej republike, predsa len tu zachoval svoje „bydlisko“ a pevné väzby, tak iba v tom prípade SP-ňa môže rozhodnúť, že poistenc má nárok na dávku v nezamestnanosti.

V uvedenej súvislosti je tiež nevyhnutným mať na zreteli, že uvedené kritéria podľa cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia je potrebné vyhodnocovať nie izolovane, tak ako to mylne vníma žalobkyňa, keďže prioritizuje iba jedno z týchto kritérií a to dobu jej pobytu v zahraničí a na Slovensku, ktorú dobu vníma ako rovnomerne rozloženú medzi uvedené krajiny, keďže v jej prípade mesiac pracovala v zahraničí a mesiac bývala na Slovensku. Avšak uvedené kritéria je potrebné vyhodnocovať aj v ich súvislostiach a komplexne, t.j. je nevyhnutne potrebné skúmať, na ktorú stranu miesta „bydliska“ tieto kritéria naklonia pomyselnú misku váh v prípade ich komplexného vyhodnotenia, a tieto kritéria je potrebné súčasne hodnotiť aj v kontexte objektívnych okolností determinujúcich (predurčujúcich) ich vývoj. Inými slovami, ak vývoj alebo charakter uvedených rozhodných kritérií determinuje (predurčuje) určitá objektívna okolnosť, ktorou je v danom prípade turnusový charakter práce žalobkyne, uvedené nie je možné opomíňať, ale zohľadniť v okolnostiach danej veci.

26. Pokiaľ ide o turnusový charakter práce je nutné mať na zreteli, že žalobkyňa s podmienkami výkonu tejto práce bola vopred uzrozumená a tieto podmienky plne akceptovala podpísaním pracovnej zmluvy, takže si bola plne vedomá, že v prípade tejto práce jej bude čas osobného voľna, ktorý by jej inak prináležal v rámci pracovného dňa pri inom druhu práce so zachovaním 8 a pol hodinového denného pracovného času, jej v prípade tejto práce, kedy musela byť opatrovanej osobe k dispozícii 24 hodín denne, bude vynahradený mesiacom osobného voľna, z ktorej situácie tak z hľadiska vopred objektívne predurčených predpokladov na výkon tejto turnusovej práce, nie je možné pri hodnotení kritérií podľa cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia robiť „výhodu“ v prospech zachovania si centa záujmov v domovskom štáte. Totižto s výkonom tohto charakteru turnusovej práce (práce opatrovateľky) súvisí aj ďalšia objektívne vopred daná okolnosť a to, že opatrovateľke zabezpečuje bývanie spravidla bezprostredne v bydlisku opatrovanej osoby jej zamestnávateľ, aby bola, ako už bolo uvedené, opatrovanej osobe k dispozícii 24 hodín denne (keďže opatrovateľka opatrovanej osobe pomáha nie len pri bežných každodenných existenčných úkonoch, ale zabezpečuje aj ošetrovateľské úkony), takže opatrovateľky sa pri opatrovanej osobe v turnusovo daných časových intervaloch striedajú, v ktorom dôsledku tá z opatrovateľiek, ktorá aktuálne čerpá (v tomto prípade mesačný) čas osobného voľna je nútená toto ubytovanie opustiť pre ju striedajúcu opatrovateľku. Ako už správny súd zmienil, z týchto označených vopred predurčených predpokladov pre výkon tohto charakteru turnusovej práce, nie je možné následne práve s ohľadom na ich „objektívny“ a „vopred predurčený“ pôvod, urobiť alebo ich „povyšovať“ na úroveň nahodilo vzniknutých okolností na strane dotknutej osoby, kvôli ktorým by sa táto dotknutá osoba dobrovoľne vracala do svojho domovského štátu a ktorými by tak mohla bez ďalšieho zdôvodniť zachovanie si „bydliska“ v úniovom právnom význame slova, práve v tomto domovskom štáte (v danom prípade v Slovenskej republike). V kontexte uvedeného nie je tak spôsobilou obstať ani argumentácia žalobkyne, podľa ktorej dôkazom toho, že si zachovala centrum záujmov na Slovensku by malo byť aj to, že si nehľadala vo Švajčiarsku iné bývanie, ale využívala iba jej zamestnávateľom poskytnuté bývanie, aj napriek tomu, že nespĺňalo jej štandardy pohodlného bývania, z čoho žalobkyňa vyvodila, že uvedené má svedčať o tom, že sa vo Švajčiarsku nechcela usadiť a teda si do Švajčiarska ani premiestniť centrum záujmov, pretože ako už bolo uvedené, potreba uvedeného spôsobu bývania bola daná charakterom práce žalobkyne, ktorý vopred jej bol známy a ktorý podpisom pracovnej zmluvy akceptovala, takže v skutočnosti si žalobkyňa iné ubytovanie nehľadala preto, aby bola svojmu klientovi (opatrovaný) k dispozícii 24 hodín denne a toto ubytovanie neopúšťala tiež dobrovoľne s cieľom manifestovať zachovanie si centra záujmu na Slovensku, ale tak činila v príčinnej súvislosti opäť s charakterom jej práce, pretože musela ubytovacie priestory uvoľniť pre jej v práci striedajúcu kolegyňu a vo Švajčiarsku iné ubytovanie žalobkyňa nemala.

Správnemu súdu sa pre vysvetlenie žiada poznamenať v súvislosti s okolnosťami, kvôli ktorým by sa dotknutá osoba dobrovoľne vracala do svojho domovského štátu a teda ktoré by mohli byť vyhodnotené ako také, kvôli ktorým by bolo objektívne uveriteľným, že si dotknutá osoba skutočne zachovala centrum záujmu v domovskom štáte, sú teda také okolnosti, ktoré nie sú determinované charakterom práce dotknutej osoby, nastali spontánne a ktoré „nútia“ dotknutú osobu sa na územie domovského štátu dobrovoľne (chcene) vrátiť (resp. ktoré dotknutá osoba nemôže „opomenúť“ aj keby mohla žiť v inom členskom štáte), pretože ich nie je možné z rôznych dôvodov premiestniť do iného členského štátu v ktorom sa dotknutá osoba podieľa na poistení, napr. prítomnosť nezaopatreného maloletého dieťaťa na území domovského štátu alebo prítomnosť na opatrovanie dotknutou osobou odkázanej osoby na

území domovského štátu a pod. (takou okolnosťou však nie je napr. vlastníctvo motorového vozidla alebo bankového účtu v domovskom štáte, pretože tieto dotknutá osoba logicky môže využívať nie len na území domovského štátu, takže by ju „nenútili“ k dobrovoľnému návratu do domovského štátu, viď ďalej).

27. V prípade žalobkyne SP-ňa po preskúmaní, či podľa čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia nie sú na jej strane dané dôvody pre započítanie jej dŕb poistenia v nezamestnanosti, ktoré dosiahla naposledy vo Švajčiarsku, dospela k záveru, že uvedené započítanie nie je možné, pretože žalobkyňa sa viac ako 6 rokov zdržiavala v zahraničí (Švajčiarsko), kde sa aj podieľala po celú dobu na systéme sociálneho poistenia; kde mala vzhľadom na charakter jej práce zabezpečené primerané bývanie, s ich (rozumej prácu a s ňou spojené bývanie) stabilným základom, keďže žalobkyňa bola po celú dobu zamestnaná iba u jedného zamestnávateľa na dobu neurčitú, pričom sama žalobkyňa vo vyhlásení uviedla, že počas pobytu v zahraničí si na území Slovenskej republiky prácu nehľadala a jej orientácii na zahraničný pracovný trh nasvedčuje aj skutočnosť, že žalobkyňa bola na Slovensku na základe viacerých krátkodobých pracovnoprávných vzťahov poistená celkovo iba v trvaní 6 mesiacov, takže jej pracovná história na Slovensku je zanedbateľná a taktiež opakovane na Slovensku bola žalobkyňa vyradovaná z evidencie uchádzačov o zamestnanie práve z dôvodu začatia práce v inom členskom štáte EÚ alebo z dôvodu začatia vykonávania samostatne zárobkovej činnosti v inom členskom štáte EÚ, nie na Slovensku. Okrem toho SP-ňa dôvodila aj tým, že v zahraničí sa žalobkyňa zdržiavala ako slobodná a vo Švajčiarsku platila dane a odvody. Uvedené skutočnosti podľa SP-ňa a žalovanej nie sú spôsobilé prevážiť na druhej strane žalobkyňou uvádzané skutočnosti, ktoré by mali svedčať v prospech zachovania si ňou aj počas pobytu v zahraničí stále bydliska na Slovensku a to, prítomnosť na Slovensku rodičov, plnoletého brata majúceho svoju rodinu a priateľov; trvalý pobyt žalobkyne na Slovensku; medzi výkonom práce pravidelné každomesačné pobyty na Slovensku; kúpa vozidiel na Slovensku; vedenie bankového účtu, poistenia vozidiel, platenie poplatku za odpad, úvery a lekárske ošetrenia na Slovensku.

28. Pokiaľ ide o, v súlade s uvedenými kritériami podľa cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, dĺžku a trvalosť dŕb pobytu žalobkyne v zahraničí (t.j. viac ako 6 rokov), v porovnaní s dĺžkou tohto jej pobytu na Slovensku v období po jej odchode zo Slovenska do zahraničia, tak v tomto smere, ako už bolo uvedené, je nutné zohľadňovať turnusový charakter práce žalobkyne v dôsledku ktorej sa žalobkyňa cca polovicu z tohto času t.j. 3 roky zdržiavala vo Švajčiarsku a druhú polovicu, t.j. tiež cca 3 roky sa zdržiavala na Slovensku, vychádzajúc z tvrdenia žalobkyne, že jeden mesiac pracovala vo Švajčiarsku a jeden mesiac bola na Slovensku, ktorú skutočnosť mimochodom, ako to správne podotkla SP-ňa a aj žalovaná, však žalobkyňa v administratívnom konaní žiadnym spôsobom nezdokladovala (k otázke vykonávania dôkazov až v konaní pred správnym súdom, viď ďalej, pozn. správneho súdu). Teda ak by sme vychádzali iba z uvedeného tvrdenia žalobkyne, tak iba na základe tohto kritéria by bolo obtiažnym ustáliť miesto bydliska žalobkyne, keďže na prvý pohľad by doba počas ktorej sa žalobkyňa zdržiavala na Slovensku a vo Švajčiarsku pri jej mechanickom sčítaní bola identická, avšak pre úplné vyhodnotenie tohto kritéria je rozhodnou nie len dĺžka tejto doby, ale aj trvalosť pobytu žalobkyne v inom členskom štáte, ktorú „trvalosť“, podľa správneho súdu nepostačuje vnímať iba v zmysle slova časovo „nepretrhnutého“ pobytu, ako to na pojednávaní uviedla žalobkyňa, ale túto „trvalosť“ pobytu je potrebné vnímať a vyhodnocovať aj s ohľadom na už zmienený charakter práce žalobkyne, vďaka ktorej sa zdržiavala vo Švajčiarsku a ktorú prácu žalobkyňa vykonávala v trvalom pracovnom pomere na dobu neurčitú, takže pri každom opustení Švajčiarska tak žalobkyňa činila s vedomím, že sa jedná o špecifikum determinované už zmieneným charakterom jej práce a s tým, že do Švajčiarska sa bude natrvalo po určitých nevyhnutných, taktiež charakterom práce podmienených časových úsekoch vracaať. Z uvedeného by bolo možné v krajnom prípade tiež vyvodit', že nebyť uvedeného špecifického (turnusového) charakteru práce, tak žalobkyňa nie len svoj pracovný, ale aj mimopracovný čas trávila mimo Slovenska, pretože dôvodnosť pobytu na Slovensku zdôvodnila a preukázala iba vzhľadom k opakujúcim sa mesačným časovým prestojom v práci nie však aj s ohľadom na čas napr. dovolenky na zotavenie.

Tak či onak, na základe iba tohto kritéria by bolo náročné jednoznačne ustáliť miesto „bydliska“, v úniomom význame slova, žalobkyne, po jej odchode zo Slovenska do iného členského štátu, pričom ako to už uviedla aj žalovaná, na uvedenom nie je spôsobilým nič zmenit' ani argument žalobkyne o zachovaní si ňou trvalého pobytu na Slovensku, t.j. ani táto skutočnosť, nie je spôsobilou naklonit' miský váh v prospech záveru o zachovaní si „bydliska“ a teda aj centra záujmu žalobkyňou na Slovensku. Totižto význam pojmu „trvalý pobyt“ v zmysle jeho chápania vnútroštátnou právnou úpravou zákonom č. 253/1998 Z.z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky, nezohráva žiadnu úlohu vo vzťahu k zachovaniu si „bydliska“ na území Slovenskej republiky,

t.j. pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“ v zmysle únie, keďže „trvalý pobyt“ má evidenčný charakter, ktorý neodzrkadľuje realitu [napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-394/13 z 11.09.2014 vo veci Ministerstvo práce a sociálnych vecí c/a B; Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ssk/110/2023 z 31.01.2024]. Inými slovami, skutočnosť, že žalobkyňa aj počas svojho dlhého pobytu v zahraničí bola stále prihlásená k trvalému pobytu na Slovensku, nie je a ani by nemohla byť takou skutočnou, ktorá by u žalobkyne mala zaväziť v prospech jej rozhodnutia zotrvať na Slovensku.

29. Záver o nezachovaní si žalobkyňou „bydliska“ na Slovensku počas celej doby jej pobytu v inom členskom štáte sa však javí byť osvedčený z hľadiska kritéria charakteru a trvalosti bydliska žalobkyne v inom členskom štáte a na Slovensku. Kým vo Švajčiarsku mala žalobkyňa zabezpečené „nájomné“ bývanie svojim stálym zamestnávateľom, tak na Slovensku nevladla žiadnu nehnuteľnosť a počas svojho pobytu na Slovensku bývala v rodičovskom dome.

Skutočnosť, že žalobkyňa bývala vo Švajčiarsku v podstate v „nájme“ v mieste výkonu svojej práce, ešte automaticky nezakladá záver o tom, že centrum jej záujmov je i naďalej v Slovenskej republike, pretože uvedená „nájomná“ forma bývania nie len v podmienkach Švajčiarska, ale aj v iných členských štátoch, nie je vzhľadom na uvedený charakter (opatrovateľskej) práce ničím neštandardným, skôr sa jedná o prevládajúcu formu bývania a navyše nemožno nezohľadniť ani to, že toto jej bývanie počas celej doby jej pôsobenia vo Švajčiarsku bolo v zásade stabilné (nemenné) a viazalo sa iba na zmenu miesta výkonu práce. Inými slovami nemožno bez ďalšieho tvrdiť, že ak niekto býva v jemu vlastný nepatriacej nehnuteľnosti, že jeho bytová situácia je nestabilnou, pretože nájomná forma bývania je stále viac obvyklým štandardom. Napokon, v danom prípade mala žalobkyňa identickú situáciu aj na Slovensku, kde taktiež nevladla žiadnu nehnuteľnosť, ktorá by bola alebo mala byť takého charakteru, žeby zaväzila pri jej rozhodovaní vrátiť sa na Slovensko.

V uvedenej súvislosti dáva správny súd do pozornosti, že otázka bydliska je otázkou faktickou (t.j. kde dotknutá osoba fyzicky fakticky býva), ktorá je objektivizovaná až do tej miery, že niekedy ani úmysel (počiatkový alebo i trvajúci) a snaha dotknutej osoby nestačia na zachovanie bydliska v krajine pôvodu. Na tieto účely nie je rozhodujúca ani citová väzba k svojmu rodisku, príbuzným, ani na začiatku (pri vystaňovaní) viac či menej určitý plán niekedy v budúcnosti sa opäť vrátiť do krajiny pôvodu, ale podľa cit. čl. 1 písm. j) základného nariadenia je podstatné iba skutočné (faktické) bydlisko, teda miesto, kde osoba zvyčajne reálne býva (sa zdržiava) [napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžsk/38/2017; Najvyššieho správneho súdu SR sp. zn. 7Ssk/170/2022 z 27.09.2023].

Užívanie domu rodičov, nemôže bez ďalšieho prevážiť dĺžku pobytu žalobkyne na území Švajčiarska a za týchto skutkových okolností môžu návraty žalobkyne do domu jej rodičov preukazovať nanajvýš tak počiatok založenia si nového centra záujmov na Slovensku, po predchádzajúcom prerušení väzieb so Slovenskom a prenesení centra záujmov do Švajčiarska.

30. V spojení s jedným z, podľa žalobkyne, kľúčových dôvodov, ktorý by mal byť podľa nej dôkazom o tom, že aj počas svojho pôsobenia vo Švajčiarsku si zachovala bydlisko a teda aj centrum svojich záujmov na území Slovenskej republiky a ktorým dôvodom by malo byť, že na Slovensku sa zdržiavali jej rodičia, priatelia a jej brat s rodinou, správny súd upriamuje pozornosť žalobkyne na cit. čl. 1 písm. i) bod 2 základného nariadenia, podľa ktorého sa na účely aplikácie základného nariadenia za „rodinného príslušníka“ považujú iba manžel/manželka, neploleté deti a nezaopatrené ploleté deti dotknutej osoby, t.j. jednoducho povedané iba také osoby, ktorých prítomnosť na Slovensku by u dotknutej osoby mohla relevantne zaväziť pri jej rozhodovaní vrátiť sa na Slovensko.

Žalobkyňa nepredložila ani nenavrhol žiadny dôkaz o tom, že by spĺňala uvedené kritéria, t.j. žeby sa na území Slovenska počas doby jej pôsobenia vo Švajčiarsku zdržiavala niektorá z osôb požívajúca status „rodinného príslušníka“ v zmysle významu tohto pojmu podľa základného nariadenia. Vo vzťahu k bratovi, rodičom a priateľom žalobkyne, v nadväznosti na vyššie uvedené, správny súd konštatuje, že pre účely posúdenia zachovania rodinných väzieb žalobkyne na Slovensku, sa tieto osoby nezohľadňujú [napr. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky sp. zn. 6 Ssk/110/2023 z 31.01.2024; Najvyšší správny súd ČR sp. zn. 9 Ads/95/2015-39 a sp. zn. 3Ads/55/2018-37]. Podľa správneho súdu, uvedená zákonná konštrukcia o výpočte osôb, zdržiavanie sa ktorých na území Slovenska aj počas doby pôsobenia dotknutej osoby v inom členskom štáte, ktorá by mohla svedčať o zachovaní centra záujmov dotknutej osoby na Slovensku, je plne logickou, pretože ploletá zaopatrená osoba, aj keby sa jednalo o dieťa dotknutej osoby, sa bez ďalšieho nemôže považovať za osobu odkázanú na dotknutú osobu tak, ako je to v prípade maloletého dieťaťa a navyše zaopatrené ploleté dieťa môže taktiež kedykoľvek opustiť svojich rodičov a aj územie Slovenskej republiky a vystaňovať sa do iného štátu a teda jeho vôľa zotrvať

na území Slovenska je iba jeho slobodným rozhodnutím nezávislým na vôli rodiča (dotknutej osoby). Do uvedenej kategórie „rodinných príslušníkov“ pre účely aplikácie základného nariadenia, v danom prípade nemôžu byť započítaní ani plnoletý zaopatrený brat a ani rodičia žalobkyne, ktorí ohľadne zabezpečenia starostlivosti o nich nie sú odkázaní na žalobkyňu (napr. Najvyšší správny súd SR sp. zn. 9 Sžsk 88/2020).

V uvedenej súvislosti správny súd argumentačne podporne poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 7 Sk/169/2022 z 27.09.2023 podľa ktorého cit. „Vo vzťahu k matke žalobcu a súrodencom kasačný súd v nadväznosti na vyššie uvedené konštatuje, že pre účely posúdenia zachovania rodinných väzieb rodičia-matka a súrodenci nie sú blízkymi osobami.“

31. Podľa správneho súdu kľúčovým kritériom, ktoré v prípade žalobkyne nakláňa uvedenú pomyselnú miskú váh na stranu zachovania si ňou centra záujmu mimo Slovenska je jej dominantná a výhradná orientácia na zahraničný pracovný trh, žalobkyňa pred jej odchodom do zahraničia pracovala na Slovensku a podieľala sa na systéme sociálneho poistenia iba 6 mesiacov, čo je zanedbateľná doba v porovnaní s dobou viac ako 6 rokov, kedy pracovala v inom členskom štáte, pričom, podľa jej vlastného vyjadrenia počas uvedenej doby si na Slovensku zamestnanie nehľadala a aj každé jedno jej vyradenie z evidencie uchádzačov o zamestnanie v čase po jej odchode zo Slovenska bolo v príčinnej súvislosti s umiestnením sa žalobkyne na trhu práce práve v inom členskom štáte, nie na Slovensku.

V uvedenej súvislosti a v interakcii na žalobkyňou v konaní pred správnym súdom predložené listinné dôkazy o tom, že po návrate na Slovensko zo Švajčiarska si žalobkyňa hľadá prácu na Slovensku, je nutným podotknúť, že tieto listinné dôkazy sú v okolnostiach veci irelevantnými a to jednako z dôvodu, že pre posúdenie centra záujmu dotknutej osoby (v tomto prípade žalobkyne) pre účely konania o dávke v nezamestnanosti, je rozhodným obdobím, ktoré sa posudzuje to obdobie, kedy sa dotknutá osoba nachádzala v inom členskom štáte, t.j. či si v tomto období a kde hľadala zamestnanie a nie obdobie už po jej návrate na Slovensko (inzeráty sú z obdobia jún 2024 pričom žalobkyňa sa vrátila na Slovensko v septembri 2023, pozn.), a jednako predmetné dôkazy žalobkyňa predložila až v konaní pred správnym súdom, takže správny orgán, zákonnosť rozhodnutia ktorého správny súd preskúmava sa nemal možnosť s nimi oboznámiť a tieto vyhodnotiť a teda v tomto smere správny súd nemá ani čo preskúmať, pričom v zmysle Správneho súdneho poriadku je správny súd viazaný skutkovým stavom ustáleným už v administratívnom konaní.

Pre úplnosť veci v súvislosti so žalobkyňou predloženými inzerátmi o hľadaní si práce na Slovensku, správny súd nad rámec (bez vplyvu na rozhodnutie) dodáva, že z týchto dôkazov je zrejším, že žalobkyňa reaguje na pracovné ponuky rôzneho zamerania (čašník, riadenie výroby, operátor výroby a pod.), bez cielenia na pracovné ponuky v príčinnej súvislosti s jej vzdelaním či praxou, pri ktorých by tak pravdepodobne mala vyššiu úspešnosť a navyše sa jedná o reakciu na pracovné ponuky iba v okrese D. a nie aj v iných častiach Slovenska čo spochybňuje vyjadrenie žalobkyne, že prioritne mala záujem zotrvať na Slovensku kde si ale nemohla nájsť prácu, t.j. žalobkyňa síce nebola ochotná vycestovať za prácou do inej časti Slovenska, ale paradoxne za prácou vycestovala mimo Slovenska.

V súvislosti s prácou vykonávanou žalobkyňou vo Švajčiarsku, správny súd tiež identicky ako žalovaná konštatuje, že v tomto smere ohľadne zachovania si centra záujmu a teda „bydliska“ na Slovensku neobstojí ani argument žalobkyne o tom, že vo Švajčiarsku pracovala na pracovné povolenie typu „G“ určené pre tzv. pendlerov, pretože jednako, žiadne takéto pracovné povolenie žalobkyňa v konaní pred SP-ňou a ani pred žalovanou nepredložila (v administratívnom spise sa nenachádza žiadne personalizované pracovné povolenie typu „G“ s fotografiou a osobnými údajmi žalobkyne, ako to podotkla aj žalovaná), a navyše, ak by aj takéto povolenie žalobkyňa mala a iba ho opomenula v administratívnom konaní predložiť, tak aj tak by uvedené na veci nič nemenilo, pretože napokon žalobkyňa vykonávala vo Švajčiarsku úplne iný charakter práce a to opatrovatelstvo, ktorej charakter ani neumožňuje „pendlovanie“ zamestnanca túto právu vykonávajúceho medzi svojim domovským štátom a štátom miesta výkonu práce v intervale každý deň alebo aspoň raz za týždeň tak, ako je to napokon uvedené aj vo vyhlásení samotnou žalobkyňou do konania predloženého vyhlásenia štátneho sekretariátu Švajčiarska pre migráciu, podľa ktorého cit. „Osoby dochádzajúce cez hranice sa spravidla denne alebo minimálne raz za týždeň vracajú do svojho zahraničného trvalého bydliska.“, čo ale nie je prípad žalobkyne, ktorá sa z práce nevracala na Slovensko ani každý deň a ani raz za týždeň.

32. Uvedené závery, o zachovaní centra záujmov žalobkyňou vo Švajčiarsku pred podaním žiadosti o priznanie jej dávky v nezamestnanosti, nie sú spôsobilé zvrátiť ani žalobkyňou uvádzané skutočnosti ako sú - (i) založenie bankového účtu v Slovenskej republike, pretože uskutočňovanie rôznych typov

bankových transakcií (a to aj cezhraničných), nemôže v dnešnej dobe internetového bankovníctva predstavovať žiadny podstatný problém [napr. Najvyšší správny súd SR sp. zn. 6 Ssk 89/2023 z 20.12.2023], žalobkyňa teda mohla tieto bankové služby využívať na Slovensku aj zo zahraničia a teda toto nemôže byť ani žiadnym dôvodom, kvôli ktorému by žalobkyňa musela nevyhnutne zostať na Slovensku; (ii) obdobne ako aj vlastníctvo osobných motorových vozidiel a platenie poistenia za nich, či úverov na území Slovenska, pretože vodičské oprávnenia sú všeobecne uznávanými dokladmi skrz celú Európsku úniu, a teda ani tento dôvod nie je spôsobilý zásadne zvrátiť správnymi orgánmi prijatý záver o nezachovaní centra záujmov žalobkyňou na Slovensku, obdobne ako ani (iii) využívanie lekárskeho služieb žalobkyňou na Slovensku, ktoré sú dotknutými osobami na Slovensku využívané zväčša z dôvodu ich lepšej cenovej dostupnosti, pričom ich využitíu nebráni ani pobyt dotknutej osoby v zahraničí tak, ako ani osobe žijúcej na Slovensku nič nebráni využívať lekárske ošetrovanie v inom členskom štáte, avšak nie je to dôvodom, ktorý by bol významným (príznačným) pre demonštrovanie vôle založiť si centrum záujmu v štáte v ktorom dotknutá osoba toto lekárske ošetrovanie využíva. Tieto skutočnosti môžu síce pochopiteľne predstavovať určité kontakty žalobkyne vo vzťahu k Slovenskej republike, avšak v danej prejednávanej veci nie sú kritériom, ktoré by prevládali pri posúdení miesta jej „bydliska“ v únievom zmysle slova pre účel posúdenia nároku na dávku v nezamestnanosti.

33. Následne, na deklarovanie stability zamestnania žalobkyne vo Švajčiarsku, nadväzujú aj jej odvodové povinnosti vo Švajčiarsku (aj odvodová povinnosť do systému sociálneho poistenia vo Švajčiarsku, oprávňujúca ju požiadať aj o dávku v nezamestnanosti zo sociálneho systému tohto členského štátu).

34. Vzhľadom k zisteným skutkovým okolnostiam, sa správny súd stotožňuje so závermi správnych orgánov, že centrum záujmov žalobkyne sa v čase podania žiadosti o dávku v nezamestnanosti, nachádzalo počas obdobia pred podaním tejto žiadosti, v inom členskom štáte a to vo Švajčiarsku, pričom počas celej tejto doby sa žalobkyňa aj podľa správnych orgánov ustáleného zistenia, orientovala na zahraničný pracovný trh, s tým, že ani forma skončenia pracovného pomeru žalobkyne u posledného zamestnávateľa vo Švajčiarsku, pre posúdenie zachovania centra záujmov nie je relevantná [napr. Najvyšší správny súd SR sp. zn. 7 Ssk 170/2022 z 27.09.2023].

V uvedenom smere, podľa správneho súdu, neobstojí ani obranná argumentácia žalobkyne, že do Švajčiarska sa vysťahovala iba kvôli tomu, aby si zarobila na lepší život na Slovensku. Uvedené rozhodnutie totižto záviselo len a len na slobodnom rozhodnutí žalobkyne a už aj z tohto rozhodnutia žalobkyne je zrejmým, že žalobkyňa nemala na území Slovenskej republiky také pevné väzby, ktoré by jej zabránili toto rozhodnutie o vysťahovaní sa aj prijať.

35. Napokon ani žalobkyňou proklamovaný úmysel, že sa chcela zo Švajčiarska vrátiť a zotrvať na Slovensku, nebol pre prejednanú vec relevantným, pretože zohľadnenie kritéria „úmyslu“ dotknutej osoby podľa cit. čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, by prichádzalo do úvahy iba subsidiárne (t.j. podporne) a to vtedy, keď by otázka ustálenia centra záujmov dotknutej osoby ostala nevyriešená aj po aplikácii kritérií uvedených v cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia [napr. Najvyšší súd SR sp. zn. 10 Sžsk 5/2016 z 13.12.2017], avšak v uvedenom prípade na ustálenie centra záujmu žalobkyne postačovali už kritéria podľa v cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Navyše úmysel žalobkyne je v zmysle cit. čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia rozhodujúci iba vtedy, keď sa v prípade rozdielného stanoviska medzi inštitúciami dotknutých členských štátov, nepodarí dosiahnuť dohodu o otázke zachovania si dotknutou osobou centra záujmov vo vzťahu k niektorému z nich [napr. Najvyšší správny súd SR sp. zn. 6 Ssk 89/2023 z 20.12.2023], ktorý prípad v tejto veci tiež nenastal.

K uvedenej téme správny súd podporne poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu SR (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 7 Ssk/73/2022 z 31.05.2023, podľa ktorého cit. „V tejto súvislosti treba hneď na úvod predoslať, že ak sa osoba rozhodne, že odíde z krajiny svojho pôvodu napríklad kvôli vykonávaniu zárobkovej činnosti v inom štáte, nemožno premiestnenie bydliska (strediska životných záujmov) na účely čl. 1 písm. j) základného nariadenia stotožňovať s akousi „trvalou emigráciou“ tejto osoby do tohto štátu. Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie sa odstránili bariéry slobodnému pohybu ľudí a slovenskí občania majú právo sa pohybovať, pracovať a žiť na území iných členských štátov, čo nevyhnutne vedie (hoci aj k dočasnému) premiestňovaniu ich bydliska. Tým samozrejme nie je vylúčené, že môžu subjektívne naďalej pociťovať hlbší a bližší vzťah k štátu, v ktorom sa narodili, vyrástli, v ktorom sa hovorí ich známym jazykom či ktorého kultúra jej je bližšia alebo kde zanechali svoju širokú rodinu. Z týchto dôvodov nie je takisto vylúčené, že tieto osoby sa môžu chcieť po určitom období práve do tohto štátu vrátiť. Avšak rovnako osoby, ktoré sa narodili na Slovensku, ktoré sú jeho občanmi a ktoré

tu celý pracovný život pracovali, môžu chcieť v neskoršom veku vycestovať zo Slovenska a žiť inde. Ako uviedla aj žalovaná, centrum záujmov osoby sa musí posudzovať vždy v danom konkrétnom období a samotné jej plány na jeho prípadnú budúcu zmenu nemôžu byť pre jeho posúdenie rozhodujúce. Preto okolnosť, že osoba od počiatku poníma svoj pobyt v určitom štáte nie ako definitívny (hoci o jeho presnom trvaní nemá predstavu), takisto nevyklučuje záver, že počas pobytu má v tomto štáte centrum svojich záujmov. Len sama okolnosť, že určitá osoba subjektívne považuje za svoje bydlisko určitý štát, nemôže prevážiť objektívne kritériá vymedzené v cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.“

36. Záverom, v súvislosti so žalobkyňou k žalobe pripojenými dôkazmi (poistné a úverová zmluva zmluva o bežnom účte; technický preukaz k vozidlám, vyhlásenie rodičov a pod.), správny súd pripomína, že správny súd nie je súdom skutkovým a jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu, podľa Správneho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia; či zistil vo veci skutočný stav; či konal v súčinnosti s účastníkom konania; či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahuje zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi a procesnoprávnymi predpismi a teda či ním prijaté závery sú zákonne udržateľnými.

37. Napokon správny súd dáva do pozornosti, že princíp poskytovania dávky v nezamestnanosti v prípade zamestnancov využívajúcich voľný pohyb pracovnej sily v rámci Európskej únie, je založený prioritne na požiadavke, aby uvedenú dávku zamestnancovi po skončení jeho pracovného pomeru na území niektorého z členských štátov, poskytoval primárne ten členský štát, na území ktorého o túto dávku žiadajúca dotknutá osoba, naposledy pred podaním žiadosti o priznanie jej dávky v nezamestnanosti, bola účastnou na poistení v nezamestnanosti a teda kde prispievala do systému sociálneho poistenia, z ktorého jej predmetná dávka bude aj poskytnutá. V tomto prípade si žalobkyňa nepožiadala o poskytnutie jej dávky v nezamestnanosti na území Švajčiarska, ktorá skutočnosť však nemôže mať žiadny vplyv na posúdenie tohto nároku žalobkyne na území Slovenskej republiky, keďže žalobkyňa navyše mohla vo Švajčiarsku požiadať, aby jej dávka v nezamestnanosti vyplácaná vo Švajčiarsku bola poukazovaná aj na územie Slovenskej republiky. V tomto smere je nepreukazným tvrdenie žalobkyne, že na poskytnutie jej dávky v nezamestnanosti sa vo Švajčiarsku informovala, no malo jej byť oznámené, že o túto dávku si musí požiadať na Slovensku, pretože v tomto smere žalobkyňa nepredložila žiadnu kópiu svojej žiadosti, ktorú by bola podala vo Švajčiarsku a nepredložila ani žiadne vyjadrenie príslušného švajčiarskeho správneho orgánu v ňou uvádzanom znení.

38. Po zhodnotení všetkých relevantných skutočností dospel správny súd k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím SP-ne, vychádzajú z dostatočne zisteného, logicky vyhodnoteného a riadne právne posúdeného skutkového stavu, z ktorého plynie záver o tom, že žalobkyňa nespĺňa na Slovensku zákonné podmienky pre priznanie jej dávky v nezamestnanosti, preto správny súd v súlade s § 190 SSP a v spojení s § 199 ods. 3 SSP, správnu žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

39. Podľa § 163 SSP „Troy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva na správnom súde.“

40. Podľa § 168 SSP „Žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.“

41. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa cit. § 168 SSP, pretože žalobkyňa nemala v konaní ani len čiastočný úspech, avšak keďže v konaní úspešnej žalovanej nevznikli žiadne odôvodnené trovy, úhradu ktorých by bolo možné od žalobkyne spravodlivo požadovať, správny súd jej právo na ich náhradu voči žalobkyne nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozsudku. Zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť. (§ 443 ods. 1 a 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správnomu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť:

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správnomu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g) až i) SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred správnym súdom (§ 440 ods. 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nemá odkladný účinok, ak SSP neustanovuje inak (§ 446 ods. 1 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Uvedená povinnosť neplatí, ak:

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).